

hřbetem ruky. „Jde to... podstatně rychleji... podstatně rychleji... než jindy...“

„Dej to sem,“ vyzvala jsem ho a natáhla se pro lahev.

„Moje,“ zamumlal stejně jako Melli u nás doma, když jí chtěl člověk něco vzít. „Moje lahev. Moje smrt. Mám ji od Drakana.“

Postavila jsem se před něj, doprostřed pruhu měsíčního světla.

„Pohlédni na mě,“ přikázala jsem mu.

„Ne, už ne,“ zaprosil tak tiše, že to bylo skoro jen kníknutí.

„Pohlédni na mě.“

Pomalu vzhlédl. Ne proto, že jsem ho vyzvala, ale z vlastní svobodné vůle. Ať už s ním bylo v nepořádku cokoli, odvaha mu rozhodně nechyběla. Měsíc mu ozařoval polovinu obličeje a oči měl tak temné, že vypadaly jako prázdné důlky. Ale někde v těch důlcích bylo světlo, malý záblesk světla. Upřela jsem pohled na to světlo a v hlavě se mi spustilo něco zvláštního. Ze tmy se začaly vyjevovat obrazy. *Štíhlý tmavovlasý chlapec, toho rána mu je právě osm let, stojí ve stínu a přihlíží, jak jeho starší bratr vyhrává sázku, vysoký a pyšný se rozkročí nad hubeného upoceného koně, který se třpytí jako měď na slunci. Lidé tleskají a výskají a kníže dává chlapcovu staršímu bratrovi nůž a mužně ho poplácává po rameni. Tmavovlasý kluk, teď o něco starší, leží s obličejem natlačeným mezi dlažebními kostkami na Zbrojním nádvoří. Jeho bratr mu přitom dřepí na zádech a vykřikuje: „Vzdáváš se? Co, Niko? Nikolko? Vzdáváš se?“* Třináctiletý Niko stojí před

zrcadlem v šermířském sále s taseným kordem, zbrocený potem a roztřesenou únavou. Šermířský mistr ho přetáhne holi pokaždé, když nechá klesnout paži nebo ohne záda. Čtrnáctiletý Niko upírá zrak přes jeden z dunarských průlivů a máchá mečem nad hlavou, až ho nakonec hází co nejdál do vody. Lesklá čepel kordu protíná zelenou vodu a zapadá do řas a bahna. Chlapce zaplavuje úleva. Muž svého dospívajícího syna nepřestává bít, jezdeckým bičíkem, rukojetí dýky, holými pěstmi, znovu a znovu ho zkrápí deštěm ran a hřímá: „Muž bez meče neznamena nic!“ Patnáctiletý Niko poprvé potkává ženu svého bratra a nedokáže odtrhnout oči od jejích kaštanových vlasů a zelených očí, usmívajících se rtů. Zamilovaně šeptá Adélo! s obličejem přitisknutým k šíji svého koně ve dne a v noci do polštářů, Adélo, Adélo, Adélo! Šestnáctiletý Niko se opíjí a dělá šašky a vylomeniny, až celý sál burácí smíchy a muži mu uštěďrují herdy do zad a dolévají mu víno, takže jsou jeho šaškárny čím dál divočejší, a nasměje se jen jeho otec a Adéla, jeho otec, jehož oči od konce stolu metají blesky, a Adéla, která uhýbá pohledem a klopí hlavu, takže jí zlatavé vlasy padají do tváře a halí její soucit. A Niko si bere jiné dívky a ony se do něj zamilovávají, jenže on při jejich pohledech žádnou vřelou náklonnost necítí, ani není šťastný, když ho chytnou za ruku, avšak využívá je, aby ukázal světu, bratrovi, otci i Adéle, že o něj někdo stojí, že ho má někdo rád. Pije, tropí hlouposti, až upadá do bezvědomí, vyskakuje ale na nohy a pokračuje v šaškárnách, znovu pije, protože na ničem z toho nezáleží. Vůbec na tom nezáleží.